Ч. 160 Пятниця 18 (30 липня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Краєва комісия для справ промислових.

Минувшої суботи відбуло ся під проводом Є. Е. п. Маршалка краєвого ґр. Стан. Баденього засїданє повної комісиї краєвої для справ промислових. Взяли в нїй участь віцепрезеси комісиї пп. Ґорайский і Романович і члени пп. Бехоньский, Хшановский, Цюхциньский, Франке, Горголевский, Горошкевич, Колїшер, Кошут, Меруновчч, Михальский, Навратиль, Роттер, Солтиньский, Шаєр, Щепановский, Верещиньский, Жардецкий і секретар комісиї п. Штаркель.

Оправдали свою неприсутність пп.: Потулицкий, Бачевский, Стрыеньский, Захариєвич і др. Зґурский.

П. Романович здав справу з дїяльности секциї адміністрацийної за час від послїдного засїданя повної комісиї т. є. від 21 марта до 24 липня с. р.

Відтак директор Роттер іменем специяльної комісиї, вибраної до розслїду оборотів фонду позичкового промислового, предложив реферат, в котрім представляє перебіг дотеперішної дїяльности комісиї в тім відділї як зі становища фінансового так і хосенности роздаиих позичок і цїлого напряму роботи. Комісия специяльна орекла:

1. Господарка фондом промисловим в напрямі фінансовім взірцева і заслугує на повне признанє.

2. В напрямі удїлюваня позичок комісия гадає:

а) що передусїм треба виключити від позичок (мимо певности звороту) людий дуже заможних, що легко найдуть грошї де инде і для котрих позичка з краєвого фонду має мале значінє;

б) що треба в першім рядї увзглядняти подання, що відносять ся до ново повстаючих галузий промислових в краю, галузий, котрі заступлять краєвими виробами попередний привіз з заграницї;

в) що в дальшім рядї заслугують на увзглядненє галузи, що вправдї істнують в краю, але тодї, коли вироби хоч в якімсь напрямі виказують поступ, або коли така позичка запевнить значний розвиток підприемства що-до скількости т. є. запевнить занятя більшому числу робітників.

г) що підпиранє підприємств старих фірм, хоч би дуже добрих, але продукуючих нормально, як і богато инших фірм, річи що давно в краю виробляють ся, рівнає ся підпираню тих фірм в напрямі скріпленя їх конкуренцийної сили, очевидно на некористь инших менше щасливих;

д) що після пороблених нераз в справозданю заміток, треба відповідно змінити переважаючий доси взгляд на фінансову безпечність і трохи вільнїйше увзглядняти фахові кваліфікациї і личну спосібність петентів;

е) що для успішного на більший розмір дїланя на розвиток промислу, особливо фабричного, треба о много більших фондів нїж їх комісия доси має і що именно в тім напрямі треба звернути увагу Видїлу краєвого і Сойму.

Над тим рефератом вивязала ся обширна розправа. Комісия приймила ту проґраму, а крім того, аби застановити ся над проґрамою підпираня краєвого промислу на більші розміри і більшими як доси средствами, вибрано окрему комісию з 5 членів, що разом з адміністрацийною секциєю має розглянути справу і предложити внесеня повній комісиї. Вибрані до тої комісиї пп.: Щепановский, Бехоньский, Бачевский, Колїшер і Ґорайский.

На тім закінчено засїданє перед полуднем.

По полудни вела комісия дальше наради під проводом віцепрезеса А. Ґорайского.

На внесенє секциї адміністрацийної представлене п. Романовичем удїлено дві меншї позички по 500 зр. двом рукодїльничим робітням на провінциї.

Крім инших поменших справ ухвалено:

1) зорґанізувати постійну робітню наукову для виробу забавок в Яворові на основі предложених комісиї приписів орґанізацийних;

2) представити презеса яворівскої ради повітової, посла ґр. Ів. Шептицкого на куратора робітнї;

3) представити п. Павла Придаткевича на інструктора робітнї;

4) поручити заряд п. Андр. Мареннинови місцевому учителеви.

Відтак п. Романович реферував прелімінар видатків рубр. XIV буджету краєвого на „підпиранє краєвого промислу“ на р. 1898 для представленя єго Видїлови краєвому.

Після внесень секциї ухвалено:

---

7)

Пан Капустянна Головка шукає своєї жінки.

(З французского — Поль де Кока).

(Дальше).

7. Як можна в Парижи мешкати.

Сердегу Капустянну Головку настроїло вино сумовито; ще склянка, дві шампана і він став би був плакати. Єго товариш побачивши то аж зрадів та прихопив ся чим скорше до фляшки, щоби єї самому випідити. Каже відтак подати каву і лїкер та випиває так само борзо як перед тим вино, а по нїм анї слїду, щоби він був пяний. За то Капустяннїй Головцї язик вже задубів, очи стають єму що раз меншї і ще лиш з трудом може дібрати слів для своїх гадок.

— Коби я лиш знав — лепече простодушний селюх, наливаючи собі коняку до кави — де я сего вечера буду спати.

— А Ви-ж не заїхали до якого готелю?

— Та нї. — Я злїз коло рогатки з воза, котрим приїхав.

— Де ж Ваші пакунки?

— Я не брав нїяких. Коли буду знати, де буду мешкати, напишу до Троає та кажу собі прислати зелїзницею, чого менї буде треба.

— Але грошї Ви чей взяли з собою?

— Розуміє ся, що взяв — маю навіть золото при собі. Моя мошонка досить набита — єсть в нїй пятьсот франків самими Наполеонами.

— Пять сот франків! — Тілько гроший в кишени і Ви ще питаєте, де будете спати! Само собою розуміє ся, де схочете; треба Вам лиш вибрати почавши від готелю де Лювр аж до якого готелю ґарні [2]) при улици Марґарити. — В Парижи єсть досить готелів, а то найлїпше, що суть на всїлякі грошї: для мілїонера, для купця, для маломіщанина, для робітника, а наконець і для такого нещасливого подорожного, як ось я, котрий нераз на цїлім своїм маєтку не має і два су.

— Ну, то що иншого. — Я, бачите, того не знав. — Коли я, може вісїмнайцять лїт тому назад, був в Парижи, то менї тим всїм не треба було журити ся; я мешкав у одного приятеля, котрий водив мене по містї та показував все, що лиш варто було видїти. Тепер коли я їхав містом, пізнав лиш бульвар, але-ж бо він пишний. Кажете, що я можу в Люврі заночувати? То менї дивно, бо я гадав, що треба належати до двору, щоби мати приступ до сеї палати.

— Та бо я не говорив о Люврі, лиш о готели до Лювр, а то величезна ріжниця.

— А що-ж то той готель де Лювр?

— Нове пишне заведенє, величезне і просторе, де подорожні можуть мешкати як великі пани, де з ними обходять ся з як з панами а обслугують як пашів — розуміє ся, лиш тогди, коли они платять як набоби.

— Я не хочу, щоби зі мною обходили ся як з яким пашою, то було би проти мого звичаю. — А які тотї готелї ґарні при улици Марґарети?

— Ов, Ви бо мій приятелю, перескакуєте з одної крайности в другу. Від безконечно великого до безконечно малого. Улиця Марґарети єсть на передмістю сьв. Антін — до улицї де ля Пє она зовсїм не подібна, а там живуть люди, що не мають великих вимог. На тім передмістю повнїсько нужденних готелїв, котрі за надто сьміло називають ся „ґарні“, хоч по правдї сказавши они дуже мало „уґарнїровані“. Там можете дістати комнати по дуже дешевій цїнї; коли хтось жадає там одної комнати для себе самого, того уважають там вже за якогось анґлійского льорда.

— А то-ж як, хиба-ж можна мешкати і в товаристві?

— Так буває звичайно; в одній комнатї ночує нераз дуже богато. Коли не хочете мешкати ґарнїровано, то можете ще закватирувати ся „на шнур“.

— На шнур!? — Господи, а то-ж як?

— Подумайте собі велику комнату, в котрій нема нїякої знадоби і де на стопу або дві від землї розтягнені шнури від одної стїни — до другої. Тї шнури творять передїлки, з котрих одну Вам віднаймають; але не вільно з одної передїлки ходити до другої, коли не хочете дістати від сусїда ногою, або кулаком в бік. То значить мешкати на шнур.

— А тепер менї вже ясно. — Як то чоловік нїчого не знає, коли жиє на селї. — Менї би нїколи й до голови не прийшло, що в такім красним і величавім містї може бути такий поганий звичай.

— Любий друже, як-раз в найкрасших і в найбільше залюднених містах є такі люди, котрі не знають звідки що до губи взяти і ин-

1. На школи промислові доповняючі 27.473 зр.
2. На школи для виробів з дерева і лозини . . . . . 21.002 „
3. На школи для виробів гончарских 12.509 „
4. На школи для виробів зі шкіри 8.072 „
5. На школи для виробів ткацких 39.340 „
6. На школи для виробів поворозничих . . . . . . 630 „
7. На школи для виробів кружева . 4.583 „
8. На підмоги для шкіл робіт жіночих . . . . . 2.720 „
9. На підмоги для шкіл промислових державних . . . 5.516 „
10. На загальні видатки . . 33.550 „
11. На адміністрацийні видатки комісиї . . . . . 4.480 „
12. На запомоги і позички . . 35.000 „
13. На школи торговельні і підпиране торговлї . . . . 9.200 „

Разом 204.156 зр.

т. є. о 25.837 зр більше як в р. 1896.

Новинки.

Львів дня 29-го липня 1897.

— **Перенесеня.** II. Міністер внутрішних справ переніс ц. к. старосту Брон. Вайдовича з Рогатина до Ясла. — II. Міністер рільництва переніс ц. к. люстратора дібр скарбових Володисл. Керницкого з Калуша до Львова і приділив єму заряд складу дерева; дальше переніс ц. к. управителя лїсів скарбових Ник. Громницкого зі Львова до Ослав.

— **В справі знесеня торгів і ярмарків в рускі сьвята** видав львівский Митрополичий ординарият такий окружник з дня 17-го липня с. р.: „Виділ товариства сьв. Ап. Павла предложив сюда прошене, щоби Митрополичий ординарият відніс ся до Вис. ц. к. Правительства з предложенем конечної потреби знесеня торгів і ярмарків в дни празничні гр. кат. обряду, позаяк теперішний звичай відбуваня їх в ті дни причиняє ся до пониженя нашого обряду, а що більше до підкопаня религійного чувства і моральности у нашого народу. Аби для усуненя того зла відповідні зробити кроки, поручає Митрополичий ординарият Всч. Урядам деканальним, щоби найдальше до кінця серпня с. р, предложили сюди виказы, в котрих місцевостях і в котрі дні празничні відбувають ся торги і ярмарки на худобу“.

— **Філії і читальні „Просьвіти“.** З кінцем першого півроку, (12 липня) сего року мало товариство „Просьвіта“ 13 філій і 459 читалень. Именно було в поодиноких повітах: 1) Бережани: 5 читалень. 2) Бібрка: Філія і 19 читалень. 3) Богородчани: 5 читалень. 4) Борщів: 23 читалень, 5) Броди: Філія і 3 читальні. 6) Бучач: 12 читалень. 7) Городенка: 6 читалень. 8) Городок: 8 читалень. 9) Гусятин: 6 читалень. 10) Добромиль: 3 читальні. 11) Долина: 12 читалень. 12) Дрогобич: 9 читалень. 13) Жидачів: 7 читалень. 14) Жовква: 10 читалень. 15) Залїщики: 12 читалень. 16) Збараж: 2 читальні. 17) Золочів: Філія і 11 читалень. 18) Калуш: 9 читалень. 19) Камінка-струм.: Філія і 13 читалень. 20) Коломия: Філія і 11 читалень. 21) Косів: 4 читальні. 22) Львів: 19 читалень. 23) Лїско: 2 читальні. 24) Мостиска: 9 читалень. 25) Надвірна: 9 читалень. 26) Перемишль: Філія і 34 читалень. 27) Перемишляни: 8 читалень. 28) Підгайці: Філія і 7 читалень. 29) Рава руска: 9 читалень. 30) Рогатин: Філія і 24 читалень. 31) Рудки: 3 читальні. 32) Самбір: Філія і 6 читалень. 33) Скалат: 10 читалень. 34) Снятин: ані одної читальні! 35) Сокаль: 10 читалень. 36) Станиславів: Філія і 14 читалень. 37) Старе місто: 6 читалень, 38) Стрий: Філія і 22 читалень. 39) Сянік: 2 читальні. 40) Теребовля: 7 читалень. 41) Тернопіль: Філія і 17 читалень. 42) Товмач: Філія і 13 читалень. 43) Турка: 6 читалень. 44) Чешанів: 2 читальні. 45) Чортків: 9 читалень. 46) Яворів: 9 читалень. 47) Ярослав: 7 читалень. В західній Галичині були 4 читальні. Отже найбільше читалень „Просьвіти“ є. в. повітах: Перемишль 34, Рогатин 24, Борщів 23, Стрий 22, Львів 19, Бібрка 19, Тернопіль 17. Найменше читалень „Просьвіти“ мають повіти: Снятин ані одної, Чешанів 2, Збараж 2, Сянік 2, Лїсько 2, Броди 3, Добромиль 3, Рудки 3.

— **Збіже дорожіє.** Жнива на Угорщині не конче дописали як що-до скількости, так і що-до якости зерна. При пробах молоченя показало ся, що морґ дає 5 сотнарів метричних пшениці, а на міру важить гектолітер 72 до 74 кільо. Взагалї того року буде значно менше і пшениці і жита на вивіз. — У Відни плачено: пшениця на осінь 10·06 до 10·20 зр., пшениця на весну 10·38 до 10·50 зр., жито на осінь 8·10 до 8·19 зр., овес на осінь 6·10, кукуруза 4·80 до 4·95 зр. На біржи збіжевій замітний нахил до звижки, так, що курси кождого дня ідуть в гору. — В Тернополи платять за пару по 16 зр.

— **Нещастя в Бориславі.** В закопі Якова Бехера в наслїдок обірваня каменя зломив ногу робітник Іван Пелник. — В закопі Лїхтенштайна задушили ґази робітника Йосифа Вражого.

— **З Винник** пишуть: Дня 23-го н. ст. липня с. р. надтягнули з полудня по-над Винники густі темні хмари, а небавом зірвала ся сильна буря з дощем і дрібним градом. Води з гір замулили огороди, положені в низинах, а буря наробила богато шкоди в садах. Нема відтак майже дня без дощу і не можна висушити і зібрати сїна. Жнива також зачали ся вже на добре, та що з того? — через дощі не можна збіже висушити і забрати. Бульба гниє також.

— **Обманець.** Сими днями арештувала полїция в Станиславові якогось Гродзицкого, що називаючи себе Хоронжим, студентом прав, або Тишецким, почтовим експедитором, або вкінци Хоржемским, питомцем лат. семинариї, накидав ся ріжним людям і видурював від них запомоги. Гродзицкий вів своє ремесло перше в Чернівцях і Коломиї, де обдурив богато людий і крім гроший одержав від них і поручаючі письма. За такі обманьства був він вже кілька разів караний.

— **Згорів театр** в недїлю дня 25-го с. м. в місті Падука, в державі Кентскі, в північній Америці. Пожар вибух в часї представленя послїдного акту від штучних огнів спалених на сцені. Запалила ся насамперед одїж на акторах, а вскорі був цїлий театр у огни. В короткім часї завалив ся дах. В театрі було около 6.000 осіб. Доси віднайдено 150 трупів.

— **Огонь.** В Луці малій пов. скатского — як звідтам доносять — вибух дня 22. см. в саме полудне огонь і знищив 4 хати разом з будинками господарскими (межи тим хату одного жида, прочі селяньскі). Огонь правдоподібно підложений. Шкода виносить понад 2000 зл. Велика ласка Божа, що на тім скінчило ся. Бо поминувши, що майже вся людність села була в поли при жнивах, і звичайний по наших селах брак найконечнїйших приборів до гашеня, як коновки і бочки — але й тими людми, що до пожару явили ся, не було кому зарядити. Аж коли з сусїдної Фащівки прибув молодий дїдич п. К. Бромірский, взяли ся добре до ратованя і лиш єго зручному та енерґічному проводови завдячує яка половина села, що їх майно не пішло з димом.

ші знов такі, що мають ще лиш один су, щоби за ніч міг заплатити. — За один су не наймете комнати з постелию, але „на шнур“ можете мешкати.

— За то платить ся лиш один су?

— Більше нї.

— А на чім же там сплять?

— На голій земли або на соломі, коли хто має ще один су, щоби позволити собі таку вигоду.

— Від того всего, що Ви менї тут кажете, стає менї що раз дивнїйше.

— Мій пане Капустянна Головко, не треба аж бути чоловіком з села, щоби того всего не знати. Суть такі, що жиють по трийцять лїт в Парижи, ба навіть тут родили ся, а також о тім не знають нічого; для тих часть міста єсть ще не знаним краєм. — Оттак неодні з тих, що мешкають при улици Антен або при італїяньскім бульварі, не були ще нікол на передмістю Сен-Марсо та не знають, де улиця Муфтар. — Купчики сидять цїле своє житє в крамах і умирають не вийшовши поза передміста Сан-Дні. От видите чому й Вас треба оправдати, коли Ви не знаєте, що в Парижи можна мешкати і „на шнури“.

— Правду кажете. — Але скажіть менї, Теодоре, чи то менї так очи заступає, чи то вже змеркає ся? Менї здає ся, що вже не видко добре.

— Вже ніч настає. — Але зараз засьвітять ґаз а тогди тут все заяснїє; бо париські каварнї виглядають при сьвітлї далеко сьвітлїйше як в день.

— Жаль менї того, що я тут так засидїв ся, бо тепер прийде ся менї трудно дати собі раду в Парижи. — Я хотів би лиш знайти порядний готель — „на шнур“ не хочу спати — але й не хотів би, щоби мене мали за великого пана. — А Ви що на то?

— Будьте спокійні; знайдете того чого Вам потреба, бо я Вас поведу.

— То ходім, але насамперед мушу заплатити.

— Та й я так гадаю, бо признавшись отверто, я не плачу.

— Та-ж я Вас запросив, то Ви й не маєте що платити.

— Тому я не противлю. — Кельнер, рахунок для сего пана.

— Кажете щось дати — може щось напити ся.

— Нїчо' більше лиш рахунок до заплати.

— Ах, то я недочув.

Кельнер приносить рахунок на трийцять вісїм франків і пятьдесять сантимів. Капустянна Головка дивить ся на суму на кінци, дивить ся і придивляє ся та лепече: Трийцять — трийцять вісїм франків — таже то — не може бути — то якась похибка. — Ми в двійку чей не могли — переїсти на один снїданок трийцять вісїм франків. Та-ж то було би страшно!

— Позвольте, нехай я подивлю ся — каже єго товариш до него та бере від него рахунок і приглядає ся єму. — Нї мій любчику, то не похибка — рахунок добрий; трийцять вісїм франків і пятьдесять сантимів.

— Що, добрий? — А Ви-ж як гадаєте, що то не страшно дорого?

— Нї, не дорого. Ми мали прецї три фляшки бордо і фляшку шампана — а крім того ще й їли знаменито.

— Ну що знаменито, то правда, але за один раз тілько гроший вида! — Мене би тоий не дивувало, як би Ви вже мілїони переїли.— Але коли так, то заплачу.

Капустянна Головка виймає з кишенї в камизельцї із середини велику мошонку з обручками, котрої обі половини набиті золотом. Підчас коли він сягає, щоби виймити з неї два Наполеони, очи єго товариша сьвітять ся як два вуглї і впивають ся в золото так, що аж не можуть відорвати ся від него.

— Видайте решту кельнер — сказав Капустянна Головка і поклав два Наполеони.

— Добре, добре, вже все в порядку! — кричить пан Ернест — решта належить ся кельнерови — трийцять су то не забогато. Вам селюхови треба научити ся, як то в Парижи жити. Коли платить ся кельнерови, то все ту решту, яку він має видати, лишає ся єму на пиво.

— То так платять в Парижи. — Ну, то хиба тут в Парижи приходить ся дуже дорого жити.

Капустянна Головка ховає свою мошонку до кишенї в штанах та зітхнувши при тім, каже: Заким вишукаю собі нічлїг, хотів би я ще знати, чи моя Елеонора мешкає при бульварі Бомарше; я хотів би бодай подивити ся на єї вікна, заким ляжу спати.

— Ах, Ви ще о своїй жінцї думаєте?

— Все і все думаю! — Та-ж я лиш того приїхав до Парижа, щоби єї побачити.

— Ну, то хиба перейдім ся по бульварі Бомарше. — А знаєте число дому?

— Нїчого не знаю.

— Нїчого не вадить: будемо всюди допитувати ся за панею Капустянна Головка.

— За панею Капустянна Головка! — Що Ви се кажете? Та-ж моя жінка ненавидить сего імени, та лиш длятого розвела ся зі мною, щоби так не називати ся.

— Але-ж бо то єї імя.

— Менї видить ся, що я Вам вже казав, що она прибрала собі імя по своїм батьку; будемо допитувати ся за панею Головатою.

— За Головатою?

— А вжеж, так називав ся мій загонистий тесть.

— Головатий — Головатий! — Аж сьміх бере.

— **Вічний - недужий.** В Мадриті мешкав якийсь Льопец, а визначав ся незвичайним обемом тіла, бо вага его доходила півтретя сотнара. Подорожуючи в справах торговельних зелїзницею, побоював ся, щоби не велено ему купувати двох білетів, тож і забажав похуднїти. Звернув ся в тій цїли до специяліста-лїкаря А., а сей приписавши ему довші проходи пішки, допровадив до сего, що Льопець втратив на вазї пів сотнара. Однакож на жаль ті проходи, до котрих Льопець не навик, викликали у него спухнене ніг. Знаменитий лїкар Б. поручив обкладати ноги мокрою глиною, що вправдї улїчило ноги, але викликало острий катар гортанки. На щастє вилїчив его з тої недуги др. В., уживши електричности, котра однак потягнула за собою загальний розстрій нервовий, получений з галюцинациями і безсонницею. Специяліст Г. вилїчив его бромом, але набавив его недуги жолудка. По рецептах др. Д. і та недуга щасливо минула. Однак послїдне лїченє викликало знов значний приріст тїла і тепер Льопець важить знов півтретя сотнара.

— **Експльозия.** З Берлина доносять, що онигди експльодовала на почтовім возї саме коло почтдамского уряду почтового одна пачка, наслїдком чого возьний почтовий сильно ранений, цїлий віз враз з всїми посилками знищений, а в урядї почтовім повилїтали всї шиби. Пачку сесю надала одна берлиньска фірма. В пачцї було 150 бомб, якими циклїсти відганяють ся по дорозї від псів.

— **Померла** Ольга з Войнаровских Добротвір, жена о. Дмит. Добротвора, сотрудника в Трофанівцї, дня 26-го с. м.

Господарство, промисл і торговля.

— **Стан урожаїв в половинї липня.** Жнива тепер в цїлім розгарі, однакож непостійна погода утрудняє зибори. О скілько нинї можна вносити, збір жита не буде зовсїм богатий. В переважній части краю жито дуже вчасно повалене, переросло травою і не видало належито зерна, — отже колоски є щербаті або пусті. В околици Глинян оцїнюють пустих колосків майже на 30 проц., а в околиди Стрия навіть до 80 проц. Подібно дуже лихе є жито в перемиским. Солома крихка, як би збутвіла, утрудняє порядний збір. За те в гірским поясї з околиці Цїсни, Микуличина, Коссова, а також з підгаєцкого і з товмацкого доносять о трохи лїпшім урожаю жита.

Пшениця взагалї значно лїпша ніж жито, тут і там зачинають єї вже жати. Ржа в многих низших місцях вашкодила пшеници чимало, особливо в околицях Красного, Львова, Глинян, Бібрки, Стрия, в перемиским і ярославским. Снїтий появив ся в значній скількости в околици Тернополя і Перемишля.

Ячмінь не заповідає ся добре; переважно мірний або злий, виімково лише тут і там добрий, особливо вчасно посїяний. Овес за те стоїть досконало — буйний, з густими віхами, заповідає загально збір досить богатий.

Досить лихо представляють ся бараболї. Де їх пізно посаджено, бо в половинї червня, зійшли нерівно і дуже кепскі — раньші знов всюди вже гниють. Лише з гір зпід Яворова доносять о загально добрім станї бараболь.

Так само і на цїлім Подїлю мож числити на добрий урожай бараболь. Бураки пастівні і цукрові, середні, по причинї спізненого обробленя і заглушеня бурянами, утерпіли значно в многих місцях.

Кукуруза на зерно дуже мірна, в стрийским зовсїм зла. Збори сїна і конюшини пішли всюди досконало; конюшини всюди відростають добре. — Овочів в садах забракне цїлковито; з зернистих лиш яблок буде трохи, черешень і вишень не було майже зовсїм.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 29 липня. Є. Вел. Цїсар позістане до кінця серпня в Ішль, почім удасть ся на маневри.

Будапешт 29 липня. Межи правительством а опозициєю прийшло вже правдоподібно до компромісу. Опозиция залишить дальшу обструкцію, а правительство цофне інкрмінований артикул устави прасової.

— Вам то імя сьмішне. — Елеонора казала, що оно чудесне.

— Нї, — нема в нїм нїчого сьмішного — але оно мені щось знакоме. — Так, так, — вже тепер пригадую собі.

— Може Ви знали мого покійного тестя?

— Може й знав. — Ах, ах — то не зле.

— А Ви сьмієте ся — та чого?

— Нїчого — оттак щось прийшло менї на гадку. — Дійстно, случай иноді дива виробляє.

— До чого Ви се говорите?

— До нїчого, оттак собі.

— Ходім же, бо я радби вийти за сьвіжий воздух, мій любий Ернесте. — А видите, тепер я вже угадав Ваше імя. — Коли Ваша ласка, то подайте менї мій капелюх, що висить онтам над Вашою головою. — Чуєте, Ернест!

Товариш Капустянної Головки сидить спустивши голову в долину; видко, задумав ся чогось і не чує, що до него говорять Отже Капустянна Головка взяв ся сам здоймати капелюх; встає, нахиляє ся і не без труду удає ся ему здоймити капелюх, котрий таки зараз кладе на голову. В тій самій хвили схапуєсь Ернест та іде до дверий і каже: Ходім!

— Куди підемо? — питає Капустянна Головка свого товариша, коли вийшли на улицю.

— Куди небудь — або нї — возьмім ся на право.

— Яке тут множество людий на улици, так само як в день, а яке величаве осьвітлене.

— Та же я Вам вже казав, що тепер в Парижи нема ночи.

— На правду? — Знову щось, чого я не знав. — Ґаз заступає ніч.

— А вже-ж.

— Отже коли тепер в ночи не можна спати, то каже ся: Я мав злий ґаз.

— Таки можна би так сказати.

— Як то я прилишив ся позаду. — О Троає, ти моє місто родинне, що через залицянку панї Менеляйки видержало таку довгу і убийчу облогу, як то стало ся, що ти остало ся так далеко поза Парижем.

— Вибачте, пане Капустянна Головко, Ваше Троає, де фабрикують такі знамениті ковбаски, то не Троя, де панував король Пріямос.

— Отже Ви, мій друже, гадаєте, що то не одно і то само місто?

— Спустіть ся лиш на мене. — Троає було колись столицею Трікасів, старого ґалїйского племени, що належало до Кельтів. В роцї 889 здобули его Нормани і спалили, відтак его відбудовано на ново, а ще пізнїйше стало оно столицею Шампанії.

— Отже то я Трікас?

— Бодай походите від них. — Але тепер мій любий пане Капустянна Головко, ідіть поволеньки на перед, а я зараз верну — мушу відійти трохи на бік, Ви то чей зрозумієте.

— Певно, певно! — За той час буду дивити ся на прекрасні вистави склепові.

— Я Вас зараз здогоню — Вас прецї легко пізнати.

Панок в сивім капелюсї остав ся позаду, а Капустянна Головка поплів ся спокійно дальше. Іде що раз дальше, стає перед кількома склепами і дивить ся на вистави, але по якімсь часї стає і оглядає ся, чи не іде его товариш; але того не видати. Чекає кілька минут; люди, що ідуть по при него, тручають ним і голосно висказують свій гнїв, що якийсь пан заступає їм дорогу. Наконець було ему вже того штурканя і потручуваня за богато і Капустянна Головка пустив ся дальше, та думає собі: Треба іти — він мене здогонить — може вже пішов наперед — може минув мене і не видів. — Впрочім він казав, що мене легко знайде — а він знає ся в Парижи дуже добре.

(Дальше буде.)

Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжкі: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть І, 1 зр., Книга казок, поезиї часть II, 60 кр., Твори прозаїчні ч. І. 80 кр. ч. II. кр., ч. III. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. І, II, III, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр. з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. І. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Герінґ - Герасимович. Що то є ґосподарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. І. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темряві драма 20 кр. — Юлій Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Шурат. Замітки до Чернця Шевченка 10 кр., Чернера республика на Афонї 10 кр., Пісня про Роляндa 50 кр. — Школиченко, Між народ, повість, 20 кр. — Митро Олелькович. Писаня українські 10 кр. — Василь Кулик, Писання 10 кр.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.